

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **I/3653.**

Benyújtás dátuma: **2018-11-21 10:38**

Parlex azonosító: **314Y8RP80001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Burány Sándor (Párbeszéd)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (2) bekezdése és az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II. 24.) OGY határozat 121. §-a alapján interpellációt kívánok benyújtani.

Az interpelláció címzettje: **Dr. Kásler Miklós, emberi erőforrások minisztere**

Az interpelláció címe: "**A fagyhalálról**"

Tisztelt Miniszter Úr!

A legfrissebb adatok szerint szeptember óta 13-an fagytak halálra, köztük nyolcan fűtetlen otthonukban hunytak el. Hiába hazudják bele az emberek képébe, hogy a hajléktalantörvény megoldja az utcákon élők problémáit, hogy az aluljárókból való kitiltás mindenkinek jó lesz, valójában minden eddiginél több embert sodornak életveszélybe. A hajléktalanellátásra 8 éve szinte semmi pénzt nem fordít a magyar állam, a szállókon egymás hegyén hátán alszanak az emberek. Nincsenek szociális munkások, nincsenek szociális bérlakások, nincsenek rehabilitációs programok. Amit a kormány most tesz az nem más, mint foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés. Csak Budapesten nagyjából 4000-en élhetnek az utcán. Valamivel több, mint 5000 hely van éjjeli menedékhelyen, azaz ingyenesen, csupán éjszakára igénybe vehető intézményben, amiket egy év alatt több, mint 12.000 ember vesz igénybe. Hajléktalanok rehabilitációs intézményében körülbelül 250 hely van, amit legalább 400 különböző lakó vesz igénybe. A hajléktalan emberek nyújtott nappali melegedőkben nyáron 7592, télen 7598 „férőhely” van, amit több mint 30.000-en vettek igénybe. A szociális munkások tapasztalata szerint a nappali melegedőket sok utcán élő ember is használja, illetve sok olyan ügyfél is van, akik nem élnek az utcán, de súlyos lakásszegénységben élnek, és szükségük van az ott elérhető szolgáltatásokra, mint az étkeztetés, meleg hely, mosás, fürdés. ezekből az adatokból is látszik, hogy a hajléktalanellátás súlyos válságban van. Nem is beszélve arról, hogy az ezekkel az emberekkel foglalkozó szakemberek éhbérért dolgoznak, gyakran napi 24 órát és semmilyen megbecsülést nem kapnak ettől a kormánytól.

Szeretném felhívni a figyelmüket arra is, hogy a lakhatási szegénység Magyarországon milliókat érint. Magyarországon 2017-ben több mint másfél millió fő (a teljes népesség 15,9%-a), a 18 éven aluliak 27,3%-a élt olyan túlszűfolt lakásban, amelyben minőségi probléma is fennállt: beázik a

tető, nedvesek a falak, nincs WC és fürdőszoba vagy túl sötét a lakás. Utóbbi arány 2016-ban az Európai Unióban csak 4,8% volt, tehát a magyarországi lakosság az EU-s átlagnál majdnem háromszor valószínűbben szembesül súlyos lakásminőségi problémákkal. Az EU-s tagállamok közül Magyarországnál csak Romániában rosszabb a helyzet. És hiába élnek embertelen körülmények között ezek az emberek a hajléktalanná válás réme ott lebeg felettük nap, mint nap: Jelenleg nagyjából 1,4 millió háztartásnak (a háztartások harmadának) van valamilyen hitele, a háztartások legalább 13%-ának pedig 60 napon túli közműhátraléka, miközben 750 000 végrehajtási ügy van folyamatban az éves GDP 7%-ának az értékében. Ezeknek a tényeknek az ismeretében már érthető, hogy miért jut minden napra nagyjából tucatnyi kilakoltatás, és hogy miért nem mondható megoldottnak a (deviza) hitelválság.

Erre a maguk válasza az tisztelt kormányparti képviselőtársaim, hogy az emberi méltóságuktól már így is megfosztott, segítségre és emberhez méltó bánásmódra szoruló polgártársainknak egyetlen lehetőséget hagynak: fagyjanak halálra. Nem igaz, hogy van elegendő férőhely, nem igaz, hogy az állam mindent megtesz, hogy ne kelljen az utcán élniük ezeknek az embereknek. Miért nincsenek elsőként lakhatás programok, miért költünk mindössze 400 millió forintot ennek a problémának a megoldására és miért kell megbélyegezni, eltaposni ezeket az embereket?

A lehetetlen körülményekre az egyik legjobb példa a kőbányai Előd utcai szálló, amit börtönnek és gladiátorképzőnek is neveztek már. Itt szinte mindenki megfordult már és bár legalább életben maradnak az itt ellátottak, a pszichiátriai problémáik, a szenvedélybetegségeik, a szociális problémáik megoldásához nem kapnak segítséget.

Tisztelt Miniszter Úr!

Miért sodorja életveszélybe ezeket az embereket a magát kereszténynek tartó kormány, ahelyett, hogy segítene rajtuk?

Miért nem emelik a szociális munkások bérét?

Miért nincsenek elsőként lakhatás programok?

Miért nincs törvénybe foglalva az elhelyezés nélküli kilakoltatás tilalma?

Várom válaszát.